

La revolució pendent

Jenny Diski relata la fallida revolució que va esclatar als anys seixanta i Cyril Dion intenta retratar la que potser està en marxa en aquests moments. Passat i futur es troben en aquests dos llibres testimonials

Si els desastres de l'edat mitjana venien del cel, els del segle XXI venen de la terra, com a conseqüència de l'actuació dels homes. Els monstres i les criatures fantàstiques, al llarg de la història, han estat utilitzats pels poderosos per conduir la ignorància dels homes cap a una por còsmica i apocalíptica per dominar les seves vides. Avui la nostra ignorància és conduïda per un altre tipus de dominació, més difusa i complexa, que ens fa creure que controlem la informació a la qual accedim i que som protagonistes de la vida, sense lligams espirituals ni materials. Fan creure a la societat que tot està sota control, quan en realitat tot és confús en una economia que només aposta per un creixement perpetu.

Tot i això, ara, com en el passat, sorgeixen veus que pretenen alertar, aturar i reconduir els desastres del nostre temps. Dos assajos, *Los sesenta* de Jenny Diski i *Mañana, una revolució en marcha* de Cyril Dion, mostren que hi ha persones que intenten i han intentat salvar el món amb un pla mestre que permet combatre l'ansietat d'una societat que no fa res mentre exhibeix les seves ganes de canviar-ho tot. Dècada rere dècada, hi ha propostes per salvar el món de nosaltres mateixos, i no ens adonem que aquestes actituds de canvi i revolució només aconseguixen enfonsar encara més la societat que pretenen curar. És com la cançó del Rei Carmesí del grup britànic

King Crimson, fundat el 1968, el mateix any de la revolució fallida del Maig francès, en la qual podem escoltar: "Mentre el jardiner planta un arbre perenne / trepitja una flor".

Revolució i desencís

En el seu assaig o llibre de memòries, Jenny Diski, amb voluntat de reflectir no només la seva vida sinó tot el que va passar en el pla intel·lectual i social dels seixanta, permet indagar, des de la mirada d'un dels seus referents de la literatura feminista del Regne Unit, com s'apaga la il·lusió per canviar-ho tot, i ho fa amb aquestes devastadores paraules: "Els que vam tenir la sort de ser part dels seixanta estem simplement desanimats". Jenny Diski adverteix que la seva revolució, que havia de deixar enrere el conservadorisme dels seus pares, marcats per la sortida de la barbàrie de la Segona Guerra Mundial, es va fer amb més paraules que acció, amb més passió que mitjans, amb més voluntat que intel·ligència.

És una època, la que va dels cinquanta als seixanta, marcada per la lectura àvida de l'existencialisme de Sartre i les novel·les de Camus, de *l'Ulisses* de Joyce, i de *Crim i càstig* de Dostoievski. És l'època del descobriment de les obres de Godard, Ozu, Truffaut o Pasolini al National Film Theatre. És l'època de la metedrina i el cànnabis, en què la droga encara no s'havia convertit, com explica Diski, en "una cosa recreativa" sinó

que prenen les drogues "molt seriosament". És el moment de les mobilitzacions contra la guerra del Vietnam i d'experimentar amb l'educació a les escoles. El desencís de Diski, no exempt de poètica, queda definit així: "Se'ns acusa de dues coses: de provocar la cobdícia i l'egoisme dels vuitanta... i de preparar l'individualisme perquè la dreia l'adoptés i es posés a córrer". Havien estat massa permissius i sentimentals, però sobretot no van estar atents al fet que, en el mateix moment que ells denunciaven els mals del món, d'altres creaven les bases polítiques perquè les seves denúncies només destaquessin com a simples actes estètics sense capacitat de canviar la realitat.

De la crítica a l'acció

En el seu assaig, ja en els nostres dies, Cyril Dion es planteja un exercici suggeridor: passar de la crítica a un pla d'acció polític i social, capaç de canviar les coses. Es pregunta: què hem de fer, quan només ens queden vint anys per reaccionar?

Entre altres qüestions que s'haurien d'abordar, hi ha: estabilitzar la població mundial, reduir la petjada ecològica, reduir els nivells de consum dels països desenvolupats perquè puguin augmentar-lo països com l'Índia o la Xina dins d'un entorn sostenible, deixar d'utilitzar energies fòssils, canviar el model d'alimentació de la societat i aturar l'extinció de les espècies. Per fer-ho, Dion assenjala que hem de prendre consciència que s'acaba el temps i que l'única solució és actuar junts sense fissures, creant una agenda global capaç de centrar els reptes que tenim com a humanitat. Per abordar aquests reptes, és precís, entre altres opcions de canvi, una educació en què cada alumne sigui important, reinventar la democràcia amb més governança dels ciutadans per si mateixos i una economia sostenible no basada en la lògica del creixement. Dion cita Jean-François Noubel per desenvolupar la seva tesi de col·laboració radical: "Els reptes més grans de la humanitat no són l'home, la pobresa, el desenvolupament sostenible, la pau, la salut, l'educació, etcètera, sinó la nostra capacitat d'organitzar-nos col·lectivament per poder resoldre'ls". No es tracta de reformar coses, sinó de canviar la nostra manera de pensar i buscar solucions als problemes que hem originat. Es tracta de "posar fil a l'agulla".

El gran actiu d'aquest assaig és plantejar la nostra capacitat per traçar vies, per difícils que semblin, que aturin l'apocalipsi. Del qual l'home, en el seu afany de créixer i créixer, s'ha convertit en el cinquè i més devastador genet. |

Joves sortint de l'UFO, un club psicodèlic de Londres famós entre els hippies als anys seixanta

GETTY

Les seves denúncies només van destacar com a actes estètics sense capacitat de canviar la realitat

llibres

Jenny Diski
Los sesenta

ALPHA DEWAY. TRADUCCIÓ AL CASTELLÀ: MARC GARCÍA. 160 PÀGINES. 20,90 EUROS

Cyril Dion
Mañana, una revolució en marcha

ERRATA NATURAE. TRADUCCIÓ AL CASTELLÀ: SILVIA MORENO. 368 PÀGINES. 21 EUROS

